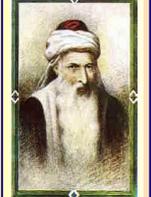

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שולחן ערוך" נפטר בעתות צאת חובביא י"ג ניסן שנת ת"א שליח לפני ושב מנחתו כבוד (שם אב"ד ראשון ד"ל)

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זיע"א בעל מחבר ספר "דמ"א" נפטר בעיר קראקא י"ד י"ח אייר שנת ת"א שליח לפני ושב מנחתו כבוד (שם אב"ד ראשון ד"ל)

"משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומי

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

נה נסלו

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה. ונהנינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונה על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

סימן קסז – מקום וזמן הבציעה. ומי הוא הבוצע. ובו כ' סעיפים

א. בוצע בפת במקום שנאפה היטב (ובפת דידן יש לבצוע בצד הפת ויחתוך מעט מצד העליון והתחתון) (הגהות מיימוני פרק ו' מהלכות נטות). ויחתוך פרוסת הבציעה וצריך לחתוך מעט שאם יאחזו בפרוסה יעלה שאר ככר עמו שאם לא כן חשוב כפרוסה ויניחנה מחוברת לפת ויתחיל לברך ואחר שסיים הברכה יפרידנה כדי שתכלה הברכה בעוד שהפת שלם ולא יבצע פרוסה קטנה מפני שנראה כצר עין ולא פרוסה יותר מכביצה מפני שנראה כרעבתן. הגה: ובשבת לא יחתוך בככר עד אחר הברכה כדי שיהיו הככרות שלימות (מוספוט ומלכי פרק כ"ד מנכין). ומכל מקום אם שכח וחתך כמו בחול אינו מזיק (מלכס). ונראה הא דלא יבצע יותר מכביצה היינו דוקא בחול ואוכל לבדו אבל בשבת או שאוכל עם הרבה בני אדם וצריך ליתן מן הפרוסה לכל אחד כזית מותר לבצוע כפי מה שצריך לו. ועיין לקמן סימן רע"ד:

ב. יברך המוציא לחם מן הארץ. (ואם רבים מסובים יכונו לבם לשמוע ברכה ויענו אמן והמברך יכוין לאמן שאומרים) (א"ח ז"ע). ויתן ריח בין לחם ובין מן:

ג. אין לברך קודם שיתפוס הלחם:
ד. יתן שתי ידיו על הפת בשעת ברכה שיש בהן י' אצבעות כנגד י' מצות התלויות בפת ולכך יש י' תיבות בברכת המוציא וי' תיבות בפסוק מצמיח חציר לבהמה וי' תיבות בפסוק עיני כל אליך ישברו וי' תיבות בפסוק ארץ חטה ושעורה וי' תיבות בפסוק ויתן לך:

ה. לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח או ליפתן (פירש רש"י כל דבר הנאכל עם הפת) ללפת בו פרוסת הבציעה ואם היא נקיה או שהיא מתובלת בתבלין או במלח כעין שלנו או שנתכוון לאכול פת חריבה אינו צריך להמתין. הגה: ומכל מקום מצוה להביא על כל שלחן מלח קודם שיבצע כי השלחן דומה למזבח והאכילה כקרבן ונאמר על כל קרבנך תקריב מלח (צ"ח יוסף ג"ס שג"ל הל"ק) והוא מגין מן הפורעניות (מוספוט והגהות אש"י פרק כ"ד מנכין). ועיין לקמן סוף סימן ק"ע:

סימן קסד – דין שיכול להתנות על הנטילה. ובו ב' סעיפים

א. נוטל אדם ידיו שחרית ומתנה עליהם כל היום אפילו שלא בשעת הדחק ובלבד שלא יסיח דעתו מהם (ולא יטנפם) (ט"ו). ואם מים מצויים לו טוב שיחזור ויטול ידיו אבל לא יברך. הגה: והא דמהני תנאי דוקא בנטילה שאינה צורך אכילה דומיא דנטילת שחרית אבל אם נוטל לצורך אכילה לא מהני תנאי באותה נטילה (צ"ח יוסף ג"ס ה"י):

ב. מי שעומד בסעודה וזכר שנגע בשוק וירך ומקומות המכוסים באדם או שחיכך בראשו וכל כיוצא בזה, (ובמקומות המטונפים שיש בהם מלמולי זיעה) (משנת הרמב"ן סימן קנ"ט), צריך לחזור ולטול ידיו ויברך על נטילת ידים:

סימן קסה – דין העושה צרכיו ורוצה לאכול. ובו ב' סעיפים

א. העושה צרכיו ורוצה לאכול יטול ב' פעמים על הראשונה מברך אשר יצר ועל השניה מברך על נטילת ידים. ואם אינו רוצה ליטול אלא פעם אחת לאחר ששפך פעם אחת על ידיו ומשפשף יברך אשר יצר ואחר כך בשעת ניגוב יברך על נטילת ידים:

ב. אם רבים מסובין בסעודה הגדול נוטל ידיו תחלה והראש היה רגיל ליטול באחרונה שלא להפסיק ושלא לדבר:

הלכות נציעת הפת, סעודה וברנת המזון

סימן קסו – דין הפסקה בין בציעה לנטילה. ובו סעיף אחד

א. יש אומרים שאין צריך לזוהר מלהפסיק בין נטילה להמוציא ויש אומרים שצריך לזוהר וטוב לזוהר. ואם שהה כדי הילוך כ"ב אמה מקרי הפסק (מוספוט פרק אלו נאמרים):

סיב"נו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בנטיית ובכתי מדרשות ללבות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לנצנים צדיקים.